

*Hana
Whitton*

Agentka

(LITERÁRNÍ) AGENTKA
HLEDÁ ŠTĚSTÍ.
Zn.: NE ZA KAŽDOU CENU.

Agentka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Hana Whitton

Agentka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Copyright © Hana Whitton, 2018

Cover Photos © NaDo_Krasivo, Olga Souslová /
Shutterstock.com

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7597-227-9

ISBN e-knihy 978-80-7597-281-1 (1. zveřejnění, 2018)

*Hana
Whitton*

Agentka

(LITERÁRNÍ) AGENTKA
HLEDÁ ŠTĚSTÍ.
Zn.: NE ZA KAŽDOU CENU.

I.

Amy Mannová se zahleděla z okna kanceláře své literární agentury na rušnou oxfordskou ulici High Street, lesknoucí se deštěm. Do Vánoc sice mnoho nechybělo, ale anglická zima se přihlásila tradičními lijáky. Doubledecker, který se důstojně kolébal hlavní dopravní tepnou směrem k St. Aldate's a pak dál k Temži, připomínal osvětlený koráb plavící se houstnoucí tmou tím mořem dopravy.

V Praze touhle dobou obvykle sněžilo a ojiněné stromy připomínaly velké bělostné kytice, vybavila si dávnou vzpomínku z dětství.

Jenže od té doby uplynulo už hodně let. Amélie, které se tady říkalo Amy, odjela hned po studiích na praxi do jednoho britského nakladatelství a podařilo se jí úspěšně prosadit. Dobrá znalost několika jazyků jí zajistila místo literární agentky a časem si založila v Oxfordu vlastní literární agenturu.

Začátky to nebyly lehké a znamenaly mnohé odříkání. V agentuře vysedávala od časného rána do noci, ale nakonec mohla firmu přestěhovat z oxfordského předměstí do městského centra a zmohla se také na asistentku a řadu externistů.

Po českém domově se jí často zastesklo a občas pomýšlela na návrat – neměla se však ke komu vracet, protože rodiče jí dávno zemřeli.

Prahu nicméně nepřestávala navštěvovat pracovně a se známými a přáteli zůstala v pravidelném kontaktu.

„Žiju jako klášternice,“ tvrdila, když se s nimi setkala během některé ze služebních cest nebo na knižních veletrzích.

Hlasité zapípání mobilu ji teď vytrhlo z proudu myšlenek a vzpomínek. Natáhla se pro něj a na displeji si přečetla upomínku na dnešní večírek ve Woodlandu, kde bydlela. Woodland byla hezká vesnice kousek od Oxfordu, kde téměř každý znal každého. Odmítnout účast na předvánoční party, na kterou se ne každému dostalo pozvání, by se rovnalo společenské sebevraždě.

Amy, která se sem přistěhovala poměrně nedávno, navíc usoudila, že nastal nejvyšší čas, aby se konečně pořádně seznámila s Woodlandskými, jež zatím znala – s výjimkou sousedů ovšem – pouze od vidění.

Znovu se podívala na poblikávající zprávu. Tenhle *reminder* si nastavila už před nějakou dobou a pak to všechno vypustila z hlavy.

Tiše zaúpěla, protože na celou tuhle slavnou party úplně zapoměla. Po dnešním rušném dni v agentuře toužila pouze po jediném – rychle si doma v mikrovlnce ohřát večeři, usadit se s ní před televizi a pustit si nějaký nenáročný film, který už viděla přinejmenším stokrát.

„Tak vám letos paní Sandra poslala pozvánku. Jistě proto, že jste ta agentka,“ okomentovala Amyina sousedka Alice, obstarožní dáma vyznačující se přebujelou zvědavostí, elegantní kartičku z ručního papíru, kterou Amy doručili. „Zato mně jako obvykle ne.“

„Já jsem ale pouhá *literární* agentka, Alice. Prodávám překladová práva na knihy, jak už jsem vám kdysi vysvětlila. Já nešpióním,“ zasmála se Amy.

Alice si ji nicméně změřila podezíravým pohledem, z něhož se dalo vyčíst, že jí moc nevěří.

Amy teď vytáhla z diáře onu elegantní pozvánku. Party se konala ve Staré farmě, což byl zavádějící název. Na tom luxusním, zcela zrenovovaném sídle, které Sandře Ellis-Newportové patřilo, nebylo nic starého, a že to kdysi bývala hospodářská usedlost, připomínaly jen rozlehlé pozemky, které k domu přiléhaly.

Bylo jí jasné, že Sandra, se kterou se stačila trochu spřátelit, by jí absenci na tomhle elitním dýchánku nikdy neodpustila.

Budou tam určitě podávat tradiční vánoční pečivo a svažené víno, povzdychla si, a jako by v tu chvíli pocítila na jazyku nahořklou chuť náplně z přelazených košíčků *mince pie* a také trpkost okořeněného svaženého vína. Bez toho se žádná předvánoční slavnost neobešla.

Znovu si ztěžka povzdychla a vrhla rychlý pohled na hodinky. Bylo za deset minut šest. Naproti v obchodě Marks and Spencer budou mít ještě otevřeno. Může tam koupit Sandře nějakou pozornost.

„Budete dneska ještě něco potřebovat, Amy?“ ozvalo se ode dveří, do nichž nakoukla její asistentka Claire. Nakrátko ostříhané plavé vlasy se jí ve světle zářivek zaleskly kovově jako nablýskaná přilbice.

„Pro dnešek je to všechno, Claire. Už takhle jsem vás zdržela, a při pátku k tomu.“

Claire mávla rukou. „Dneska mám čas. Derek vyrazil někam na fotbal. A teď, v dopravní špičce, navíc určitě uvíznou v Botley. Takže není kam spěchat.“

Amy se zasmála. Oxfordská dopravní tepna Botley Road byla nechvalně proslulá dopravními zácpami a každý se jí, pokud to šlo, raději vyhnul.

„V tom případě byste mohla zaběhnout naproti do Markse a Spencera a koupit mi tam něco na dnešní party. U nás ve Woodlandu mě totiž pozvali na předvánoční večírek na Starou farmu a já na to zdárně zapoměla. Nechci se tam objevit s prázdnýma rukama.“

„Na Starou farmu?“ Claire se na tváři pokropené světlými pihami objevil téměř nábožný výraz. Woodland trochu znala, a tak věděla, že se ne každému dostane od Sandry Ellis-Newportové pozvání na Starou farmu.

Amy se té uctivosti, která se jindy poněkud nekonformní Claire náhle zračila v očích, musela usmát. Dosud si na tohle snobství nezvykla. Hodnotila lidi podle charakteru a schopností, ne podle velikosti jejich domu a majetku. Věděla, že se v tomto ohledu nikdy nepředělá, a byla tomu ráda.

„Přesně tak. Na Starou farmu.“ Už už málem dodala něco o ztraceném večeru, ale nechtěla brát Claire iluze.

„Taky bych se tam někdy ráda podívala,“ zatoužila závistivě Claire.

„Však není všem dnům konec,“ uklidnila ji Amy, „jednou se toho jistě dočkáte.“ A pak ji v rychlosti instruovala, co na tu slávu zakoupit.

Amy zamkla kanceláře, zakódovala hlavní dveře a potom sebrala aktovku a dárky pro Sandru, které jí stačila obstarat Claire – kytici růží a luxusní balení šampaňského Dom Perignon. Zamířila k výstupu, protože se jí s tím nákladem nechtělo vláčet po schodech.

Naposledy se ohlédla po kanceláři. *Literární agentura Amy Mannové* hlásala do příšeří v chodbě naleštěná měděná tabulka její firmy. Její firma dnes zabírala valnou část prvního patra výstavného

domu na rohu High Street a Cornmarketu v centru Oxfordu. Amy se ani teď neubránila úsměvu, když si opět vzpomněla na své podnikatelské začátky v titěrném kamrlíku na městské periférii. Lehké nebyly, ale vyplatilo se to.

Ten Sandřin vánoční večírek ve mně vyvolává přehnaně nostalgické vzpomínky, pomyslela si a raději rychle přivolala výtah.

„Tak vidím, že nejsem jediný, kdo tu ponocuje!“ ozvalo se z něj, když se dveře kabiny tiše otevřely.

Amy, dosud poněkud ztracená v onom nostalgickém vzpomínání, sebou poděšeně trhla. „Já myslela, že tu jsem už sama! I když by mě nemělo překvapit, že narazím právě na vás!“ zasmála se pak.

Ten opozdilec byl právník Alex Scott, jehož firma sídlila v posledním patře. Tradovalo se o něm, že na pracovišti snad i přespává, protože v kanceláři setrval dlouho do noci a trávil tu většinou také soboty a neděle.

Claire, které dlouhodobý vztah se skorosnoubencem Derekem nezabránil v tom, aby se zajímala o ostatní muže, někde zjistila, že Alex Scott je starý mládenec. „Stál by za hřích,“ svěřila se Amy se svým názorem, „i když ne pro to, jak vypadá, ale protože je prachatý.“

Alex, na němž bylo vidět, že fitcentrum rozhodně nepatří k oblíbeným místům, kde tráví volný čas, připomínal dobráčkou tváří s brýlemi a bradkou hodného strýčka. Amy se nedovažovala odhadnout, kolik let mu asi tak může být. Zato Claire podobnými zábranami netrpěla a Scottův věk přídrzle označila za něco mezi padesátkou a hrobem.

„Však i u vás v kanceláři se často svítí dlouho do noci, a vsadím se, že to není Claire, kdo tam vysedává,“ řekl jí na to Alex s úsměvem. Tahle energická štíhlá tmavovláska se mu líbila. Měla

v sobě jiskru, která většině Angličanek chyběla. Možná je načase, abych s tím staromládeneckým způsobem života skončil, pomyslel si teď, jako pokaždé v poslední době, když Amy potkal.

Amy se zasmála. „Vám to můžu prozradit – já se sem asi ještě zítra budu muset vrátit. Po Novém roce mě čeká pár služebních cest, a nějak to všechno nestíhám.“

„Ani já ne,“ potřásl hlavou Alex. „A zítra budu v kanceláři zcela určitě.“

Výtah se zastavil a dveře se neslyšně otevřely. Alex dal Amy přednost a pak se k ní obrátil s návrhem: „Co kdybychom si tedy zítra zašli na oběd, Amy? Už nějakou dobu mi to slibujete.“

To mi ještě dneska chybělo! pomyslela si Amy zdrceně. Alex Scott jí byl sice sympatický, ale tím to začínalo a končilo. Planě naděje mu dávat nechtěla.

„Uvidím,“ odpověděla nakonec neutrálně. „Já opravdu nevím, jestli sem zítra dorazím, i když bych měla. Ve Woodlandu máme totiž dneska večer vánoční party. Může se to protáhnout.“

Alex se zatvářil pobaveně, i když ho to nevyslovené odmítnutí zamrzelo. „To chápu. Tak hlavně opatrně s tím svařeným vínem!“

„Na to se spolehněte!“ Amy mu mávla na pozdrav, dívce v recepci popřála hezký víkend a pak Alexovi zmizela v davu na ulici.

Do velkého nákupního centra West Gate, kde nechala jako obvykle zaparkované auto, to Amy měla z kanceláře jen pár kroků. Obchody už byly většinou zavřené, zato v místních kavárničkách a restauracích, kterých tu bylo bezpočet, panoval čilý předvíkendový ruch. Do Amy se opřel ledový vítr, jako by jí chtěl připomenout, že zima je skutečně tady. Přitáhla si újeji k tělu dlouhý tma-

vomodrý kabát, který si nechala rozepnutý, zlákána tím zdánlivě mírným počasím.

U automatů, kde se platilo za parkování, se táhla dlouhá fronta, ale Amy byla ráda, že tu není sama, i když to znamenalo další zdržení. Opuštěná, liduprázdná podzemní parkoviště jí nepřestávala připomínat scény z hrůzunahánějících thrillerů.

Amyin bentley přátelsky pípl, když ho odemkla dálkovým ovládním. Stačila však sotva uložit dárky pro Sandru na zadní sedadlo a usadit se za volant, když jí neodbytná melodie z mobilu ohlásila příchozí hovor.

„A to jsem si myslela, že tu není signál!“ povzdychla si a přepnula na handsfree.

„Amy? Ahoj, tady Pat,“ zachraplalo to z telefonu. „Slyšíš mě? Ten krám má zase nějak slabý signál.“

To je to poslední, co mi ještě chybělo! Že si ale Pat dovede vždycy vybrat pravou chvíli, usoudila Amy a přepnula raději handsfree zpátky na mobil. Patiny historky se za jízdy nedaly poslouchat, a to ani s handsfree.

Patricia, které nikdo neřekl jinak než Pat, byla sice dobrá a dlouholetá kamarádka, ale na jeden z jejích nekonečných telefonátů, líčících obvykle Patina strhující životní, a hlavně milostná dramata, teď nebyl zrovna vhodný okamžik.

„Pat, ráda tě sice slyším, i když je tu fakt slabý signál, ale nemám moc času. Pokud to není něco urgentního...“, začala Amy v naději, že se tentokrát líčení jednoho z Patiných soukromých hororů vyhne.

„Právě že to urgentní je! Jinak bych ti nevolala v pátek večer, kdy budeš určitě už i ty na cestě na víkend. Zahlédla jsem totiž Jeffa s nějakou šestnáctkou.“

Že jsem se vůbec ptala, pomyslela si sklesle Amy. Všechny Patriciiny záležitosti jsou přece vždycky urgentní a musí být vyřešeny nejlépe ihned. Takhle to bylo odjakživa, od chvíle, kdy ji Amy poznala. Pat tehdy byla, stejně jako Amy, podnájemnice ve starém viktoriánském domě. Ani jedna z nich si nemohla dovolit vlastní bydlení, a tak si pronajaly pokoj v té chátrající nemovitosti na okraji Oxfordu, jejíž prostorná hala i velký přijímací salón s mohutným krbem vypovídaly o lepších časech. Do patra tam vedlo úzké schodiště a Amyin pokoj musel být kdysi lepší kamrlík pro služku, do něhož se vešlo pouze lůžko a její kufr.

Její sousedka Patricia si k ní po jednom obzvlášť hlučném rozchodu s tehdejším partnerem přišla vylít srdce. A tak to už zůstalo – Amy se jí stala věčnou utěšitelkou, *agony aunt*, jak se tomu tady říkalo, i když se pak odstěhovala.

Pat mohla nyní úspěšně vést vlastní marketingovou firmu a bydlet stejně jako Amy ve vlastním domě, ale její soukromý život zůstal nadále chaoticky neuspořádaný.

Po pravdě řečeno, Amy se ani příliš nedivila, že si kamarádčin nejnovější objev Jeff našel nějakou šestnáctku, jak se Pat vyjádřila. Byl totiž o dobrých patnáct let mladší, a navíc o sobě byl přesvědčený, že je neodolatelný.

„Neměla bys dělat ukvapené závěry, Pat,“ poradila jí Amy, i když věděla, že její slova nepadnou na úrodnou půdu. „Třeba jen potkal nějakou náhodnou známou.“

„Tohle není ukvapený závěr, Amy! Už delší dobu je mi jasné, že něco není v pořádku. Jeff... ochladl. Prostě na mě kašle. Celé dny je někde pryč. A já si právě od tohoto vztahu tolik slibovala...“ V mobilu se ozval táhlý vzlyk.

Amy si unaveně přejela rukou po tváři. Kolikrát už podobné situace s Pat prožívala? Nespočítala by je. Dneska však neměla čas ani náladu na to, aby jí dělala vrbu a naslouchala výčtu plastických operací, které stárnoucí Pat podstoupila, jen aby udržela krok s čím dál mladšími milenci.

„Chápu tě, Pat, jistě to není lehké,“ odpověděla jí Amy obvyklou frází, za niž se vzápětí zastyděla. A tak rychle dodala: „Teď to s tebou rozebírat nemůžu – jsem totiž v podzemním parkovišti na West Gate. Dneska večer ještě něco mám, ale pak ti zavolám.“ Toho slibu zalitovala v okamžiku, kdy ho vypustila z úst. „Bude to ale dost pozdě...“

„Tak jo,“ zachraplalo to opět z mobilu. „Tak zatím.“

Amy si oddechla, přepnula zase na handsfree a ve chvíli se zapojila do proudu vozidel spěchajících z Oxfordu někam na víkend.

Proud spěchajících vozidel jako obvykle výrazně zpomalil v Botley Road a Amy jen s beznadějným povzdechem naslouchala neradostným dopravním prognózám linoucím se z autorádia.

Vrhla rychlý pohled na hodinky. Bylo už půl deváté. Napadlo ji, že by bylo možná lepší ten vánoční večírek, který začal před půldruhou hodinou, prostě vypustit.

Takové faux pas si však v malé vesnické komunitě nemohla dovolit.

Potlačila silné nutkání zatroubit na řidiče, který v autě před ní musel snad usnout. Nakonec se pohnul i on a s ním také celá dopravní kolona. Amy odbočila doprava a ve chvíli za sebou zanechala obávanou Botley Road. Světla Oxfordu se postupně vytrácela a Amy se zanedlouho ocitla na silničce klikatící se mezi zahradami. Stáhla okénko a svěží chladný vzduch provoněný příjemným pachem

deštěm zvlhlé půdy a tlejícího listí a také kouřem z ohnišť v krbech, který se dychtivě vedral dovnitř, vmžiku zahnal dotírající únavu.

Zahnula do aleje vzrostlých dubů, nakrátko zaváhala, zda se nejprve nezastavit doma, ale pak tu lákavou představu zavrhlá a zamířila ke Staré farmě na konci vesnice. Luxusně zrekonstruované hospodářské stavení, které nyní připomínalo spíš menší zámeček, zářilo do tmy rozsvícenými okny. Na široké příjezdové cestě bylo světlo skoro jako v poledne.

Amy zaparkovala hned na jejím okraji a v zrcátku nad přístrojovou deskou si rychle překontrolovala make-up.

S tím teď už nic nenadělám, usoudila sklesle a nanasla si v rychlosti jen trochu lesku na rty.

Pohodlné boty, ve kterých obvykle řídila, vyměnila za lodičky s vysokými podpatky a pak sebrala ze zadního sedadla kytici a šampaňské a vydala se k domu.

Majordom, hlídkující u dveří, aby ohlásil příchozí opozdilce, se právě chystal zhostit svého úkolu, avšak hostitelka Sandra ho předběhla. Vykročila rychle k Amy a objala ji. Amy si na tenhle familiární způsob vítání nezvykla ani po létech, věděla však, že v Sandřině případě představuje vrcholný projev přátelství, a tak ho také přijala.

„Měla jsem strach, že už nepřijdete, Amy. A to by byla velká škoda. Bez vás by večírek nebyl to ono. Vnesete do něj vždycky takový *esprit!*“

Sandra byla vysoká, štíhlá, tak trochu kostnatá žena s popelavými, snad plavými, snad šedivými vlasy, sestříhanými do momentálně módního účesu, jemuž se říkalo bob. Amy se neodvažovala odhadnout, kolik jí asi tak může být let, i když bylo zřejmé, že má mládí

dávno za sebou. Sandřin manžel trávil většinu času na nekonečných služebních cestách, a tak si bezdětná Sandra krátila dlouhou chvíli pořádáním společenských večírků a různých charitativních akcí. K okolí si přesto zachovávala rezervovaný odstup, ale s Amy se překvapivě brzy spřátelila, a to nejen proto, že v ní pro její cizokrajný původ viděla jakousi exotickou ozdobu každé své party.

A Amy ji měla docela ráda pro její suchý humor a svérázný pohled na svět.

„Lichotíte mi, Sandro,“ zasmála se Amy, kterou v tu chvíli napadlo, že Pat by jistě místo slůvka „esprit“ užila termín „šmrnc“. „A omlouvám se za ten pozdní příchod. Zdržela jsem se v práci. Konec roku se blíží, tak je toho nutné ještě spoustu zařídit. Však to znáte.“ S tou omluvou jí předala růže a šampaňské.

„Děkuju, Amy. Vy nikdy nezapomenete!“ Sandře ta pozornost udělala zjevně radost. „A teď – můžu vám nabídnout svažené víno a *mince pie*?“ ujala se Sandra role hostitelky a pokynula jedné ze servírek, aby jim ty dobroty přinesla.

Amy by ji nejraději požádala o kávu, aby zahнала únavu, která na ni ve vyhřáté místnosti znovu zaútočila.

„Jistě. Těšila jsem se na to celý den,“ zalhala způsobně.

Sandra se pak omluvila s tím, že se musí věnovat ostatním hostům. „Neutečte mi ale, Amy. Ráda bych znala váš názor na přípravu vánočních oslav ve Woodlandu, zejména na ten chystaný koncert.“

Amy jí to slíbila a pak usrkávala svažené víno, trochu nahořklé přidávanými ingrediencemi, ale bohatě pocukrovaný košíček vyplněný směsí z rozinek, kandovaného ovoce a pomerančové a citrónové kůry nenápadně odložila na servírovací stolek.

Pohledem přitom bloudila po rozlehlém salónu zařízeném mahagonovým nábytkem a koženými klubovkami a pohovkami.

To jistě nákladné, ale neútluné vybavení jí silně připomínalo staromládenecké zařízení strýčkovy pražské vily, kterou jako dítě navštěvovala. Vše jí tam tehdy přísnou ponurostí nahánělo tak trochu strach.

Ani v salónu Staré farmy se člověk necítil zrovna jako v útulném domově, pomyslela si. Napadlo ji přitom, že v té sterilní strohosti budou její růže působit jaksi nepřístojně.

I přes poměrně pozdní hodinu zde bylo pořád dost hostů; Amy z nich většinu znala pouze od vidění. Do Woodlandu se sice přistěhovala už před nějakým časem, ale časté služební cesty a agentura v Oxfordu jí nedovolily trávit zde příliš mnoho času.

Její pozornost upoutal muž opírající se ležérně o křbovou římsu. Amy neuniklo, že na ni nenápadně odložil vánoční *mince pie*.

Mohlo mu být něco mezi pětačtyřiceti a padesáti. Světle kaštanové vlasy měl na skráních prošedivělé a v modrých očích jako by se skrýval stín utajovaného smutku.

Amy se jeho typicky anglosaská tvář zdála povědomá, jméno si k ní však připojit nedokázala.

Musela jsem se s ním už někde setkat, asi ve Woodlandu, kde také jinde, usoudila.

Obrátila se k Sandře, která se u ní opět objevila, tentokrát s mísou pocukrovaných vánočních košíčků, které se rozhodla distribuovat sama.

„Mohla byste mi připomenout, kdo je ten gentleman opírající se tak nenuceně o křbovou římsu? Je to trapné, ale nějak si nedovedu vybavit jeho jméno, i když jsem se s ním už určitě někde setkala.“

„To je Tom, tedy Thomas Trevor. Je to majitel nakladatelství specializujícího se na odbornou a akademickou literaturu. Možná ho znáte spíš z branže než z Woodlandu.“ Sandra se k ní pak naklonila a dodala šeptem téměř spikleneckým: „Přednedávnem ho opustila manželka. Utekla od něj. Nechala ho ve Woodlandu se dvěma dětmi. Tedy oni jsou Nathan a Ellen téměř dospělí, ale i tak... Byl to slušný skandál, to vám tedy povím.“

Amy netušila, co na to říct.

Sandra, potěšena jejím překvapeným výrazem, pokračovala dál tajnůstkářsky: „A asi byste měla ještě vědět...“

„To je dobře, že jste to nakonec stihla!“ přerušil Sandru ve chvíli, kdy se chtěla s Amy podělit o pikantní podrobnosti ze života sousedů Trevorových, muž, který se k nim připojil. „Tady paní Sandra nás všechny držela celý večer v napětí, že má přijít jistá agentka.“

Muž připomínal ilustraci z příručky pro úspěšné manažery. Zdál se až příliš dokonalý a Amy napadlo, že si o sobě jistě myslí, jak je neodolatelný a krásný.

„Myslím, že jsme si nebyli dosud představeni,“ pronesla Amy poněkud odměřeně a se škrobeností, jakou odkoukala od Sandry. Unavovalo ji nicméně opět někomu vysvětlovat, že ona je *literární* agentka. A neméně ji unavovalo, že se s ní tenhle laciný krasavec pokouší navázat známost pomocí tak průhledného triku.

„Ach, promiňte, já úplně zapomněla!“ zděsila se Sandra naoko svého domnělého faux pas. „Seznamte se s Maxmiliánem, Amy.“ Čtěla ještě něco dodat, ale Maxmilián se jí opět vložil do řeči.

„Stačí jen Max, Amy,“ zazubil se na ni nepřírozně bělostným chrupem a pročísl si přitom naučeným pohybem plavé vlasy. Na malíčku se mu přitom zaskvěl velký prsten, jakým se patrně honosila

jen hrstka absolventů nějaké vybrané univerzitní koleje. „Působím jako expert v investicích,“ dodal důležitě a sledoval, jakým dojmem to na ni zapůsobí.

Amy nehnula ani brvou. S podobnými typy se bohužel setkávala až příliš často. „Amy Mannová, těší mě, Maxi,“ zalhala, a ani se to nesnažila skrývat. „Já zase působím v literární agentuře.“

„Ááá,“ vyrazil ze sebe Max, aby tak dal najevo svůj obdiv. „To musíte jistě znát tamhle nakladatele Toma Trevora.“

„Ani s ním jsme si nebyli představeni.“ Amy se však na Maxe tentokrát usmála. S Thomasem Trevorem by se seznámila ráda, a proč k tomu nevyužít právě přidrzelého Maxe?

„Dovolte, ať to napravím,“ ujala se opět slova Sandra a odložila podnos s *mince pies*.

K Thomasovi se ale dřív, než mohla svá slova proměnit ve skutek, přihrnula oslnivá blondýna. Ani silná vrstva make-upu nedokázala zakrýt, že tou oslnivou blondýnou bývala spíš před mnoha léty. Štíhlými prsty s dlouhými purpurovými nehty obemýkala malý džbáněk se svařeným vínem.

Amy napadlo, že to připomíná dravčí pařátek zaťatý do kořisti. Mluví ze mě žárlivá rivalita, pomyslela si vzápětí. Měla bych se už jednou smířit s tím, že podobnou oslnivou krasavicí s dlouhými bordó nehty prostě nikdy nebudu. Potěšilo ji, že při tom poznání pocítila úlevu.

„Vidím, že je o našeho Toma velký zájem, teď, když je zase volný!“ zasmál se neupřímně a tak trochu závistivě Max.

Sandra vrhla po Amy pohled, který jako by říkal: Nejhorší drbný jsou mužští.

„To je Jean, tedy ta dáma, co právě mluví s Thomasem. Pojd'te, musím vás s nimi seznámit, Amy. Jean je u nás dneska poprvé,

protože teprve přednedávnem koupili tu starou usedlost na samotě za Woodlandem.“

„Myslíte tu, které se říká Na Opatství?“ zeptala se pro jistotu Amy. Rozlehlý dvorec byl po nějaký čas opuštěný, protože za něj původní majitel požadoval nehorázné peníze. Zdálo se tedy, že Jean nouzí patrně netrpí.

„Přesně tak,“ přikývla Sandra. „Ovšem měla bych mluvit spíš v jednotném čísle. Jean a její manžel se totiž rozhodli žít odděleně krátce poté, co se sem přistěhovali.“

„Jenže teď to prý vypadá nejen na odloučení, ale přímo na rozvod,“ dodal důležitě Max, zasvěcený do místních záležitostí podle všeho víc než Sandra.

„Tak?“ Sandra jen v údivu pozdvihla obloučky pěstěného obočí. „Tak pojďte, Amy, ať vás konečně seznámím.“

Amy v tu chvíli nebylo jasné, zda chce Sandra setřást vlezlého Maxe, anebo zda hodlá vysvobodit Thomase ze spárů rozvádějící se Jean.

V případě Maxe se její taktika minula cílem, protože je následoval ke krbu, kde postával Thomas s Jean.

„Už nějakou dobu se tady s Amy dohadujeme, odkud vás Amy tak asi může znát,“ vložila se Sandra Thomasovi a Jean do hovoru, který byl spíš Jeaniným monologem.

„My jsme přece staří známí!“ zasmál se Thomas a nezastíral přitom úlevu, že ho někdo konečně zbavil Jeanina soustředěného zájmu. „V Londýně na knižním veletrhu jsem se stavil několikrát u vašeho stánku.“

„Ach,“ to bylo to jediné, na co se Amy zmohla. Sympatického Thomase Trevora si totiž z veletrhu vůbec nepamatovala.

Možná se soustřed'uji příliš jen na to, kdo pro mě může být perspektivním obchodním partnerem, uvědomila si náhle a pragmatičnost vlastního jednání ji poněkud zaskočila.

„V tom případě jsme tedy skutečně staří známí,“ odpověděla proto raději Thomasovi rychle.

„Já vám to říkala, Amy!“ zasmála se Sandra. „Vy dva si toho máte jistě hodně co povědět.“ A pak se omluvila a vydala se věnovat nyní už řídnoucí skupině hostů.

Max se chopil příležitosti a zabral si Jean pro sebe. Mohla se rozvádět, ale bohatá být nepřestala, takže se jí poradce v investicích může jistě hodit.

Mezi Amy a Thomasem se nakrátko rozhostilo téměř rozpačité ticho.

„Vydáváte prý hlavně odbornou literaturu. Tedy ve svém nakladatelství,“ přerušila je po chvíli jako první Amy.

„Ano,“ přikývl Thomas. „To proto jsem vás na tom veletrhu vyhledal. Víím, že se vaše agentura specializuje právě na odborné tituly. To jsem ovšem netušil, že její majitelka je moje sousedka z Woodlandu.“

A to moc hezká sousedka, která se mi líbí. Tohle si však zatím nepochal pro sebe. S Amy si tenkrát v Londýně promluvit nestačil, ale nedalo mu velkou práci zjistit adresu její agentury i to, že bydlí ve Woodlandu. Nevěřil svému štěstí.

„Musíme to spolu probrat, pokud souhlasíte. Tedy tu možnou spolupráci,“ dodal rychle, jako by se bál, že mu Amy najednou zmizí. „Na veletrzích není na nerušený rozhovor čas a tady také ne.“

„V tom máte pravdu.“ Amy se představa nerušené rozmluvy s Thomasem docela zamlouvala. Byl milý. Nepamatovala se, že

by kdy měla s někým podobný příjemný pocit ze sdílené společnosti. Její jediný vážnější vztah skončil po několika letech soužití, z něhož se stala únavná stereotypní rutina. Nerada na to vzpomínala a teď na to rozhodně myslet nechtěla.

Thomas jí podal vizitku a Amy po krátkém zaváhání vylovila z kabelky tu svou.

„Děkuju,“ řekl Thomas a spěšně přelétl pohledem Amyinu vizitku. Soukromou adresu neuváděla.

„Vím, že bydlíte ve Woodlandu, ale kde přesně?“ zeptal se jí.

„Hned na začátku vesnice. Tomu domu se říká U Rolanda. To prý byl ve středověku pán vlastníci Woodland.“ Amy napadlo, že by se měla Thomase zeptat na totéž, ale on ji předešel, jako by jí četl myšlenky.

„To já bydlím na opačném konci, v místech, kde se z Woodlandu vyjíždí na dálnici. U Opatské sýpky se to tam jmenuje. Kdysi prý stávala nedaleko skutečně sýpka zásobující opatství v nedalekém Abingdonu.“

Dům U Opatské sýpky patřil k nejvýstavnějším ve Woodlandu a podle Amy byl lépe zrenovovaný než Stará farma.

„Těch klášterních zásobáren tu bylo podle všeho povícero,“ poznamenala Amy namísto obdivných slov na adresu Thomasova sídla. „Benediktýni z abingdonského opatství věděli, jak dobře hospodařit.“

Další historický exkurz jim přerušil číšník nabízející nové džbánky se svařeným vínem.

Amy, která nechala nedopitý první džbánek, jen odmítavě zavrtěla hlavou.

„Ne, děkuju. Už bych stejně měla jít.“ Amy si uvědomila, že musí ještě zavolat Pat, která se podle všeho ocitla v další životní krizi.

„Odvezu vás domů,“ nabídl se Thomas.

„Děkuju, ale mám tu auto,“ odpověděla mu.

„Zavolám vám,“ slíbil.

„Budu se těšit.“

Možná to byl jen planý slib, že mi zavolá, napadlo Amy, když se pak loučila se Sandrou.

„Tak jsme si zase nepovídaly, Amy!“ zalitovala hostitelka, jíž se do tváře s pozdní hodinou vepsala únava.

„Stihneme to jindy!“ ujistila ji Amy.

A pak jí pochválila skvělý večírek.

Byla to svatá lež, ale na tom celkem nezáleželo.

Hodiny na věži nedalekého kostela odbily půlnoc, když Amy vklouzla konečně za volant svého bentleye. Dalo se opět do vytrvalého deště a Amy byla velice ráda, že to má ze Staré farmy domů pouhý kousek. Dešťové kapky se ve světle reflektorů třpytily jako démanty, zmizely však ve chvíli, kdy Amy zabočila na příjezdovou cestu, kterou okamžitě zalilo světlo ze senzory ovládaného osvětlení.

Rychle zaparkovala, protože začala cítit, jak na ni doléhá únava z dlouhého dne. Sebrala z auta kabelku a aktovku s prací, kterou chtěla dokončit dnes večer. To se jí už nepodaří. Do domu vešla zadním vchodem, který vedl do kuchyně. Tam na ni dýchlo příjemné teplo.

Ondesla si pak aktovku do prostorné pracovny v patře. Tenhle dům si konečně mohla zařídit podle svého – v přízemí měla vedle nezbytného obývacího pokoje, kuchyně a jídelny ještě velkou knihovnu a v patře stejně rozlehlou pracovnu, ložnici a pak tu byl

ještě pokoj pro hosty. Ten však užívala spíš jako odkladiště nepotřebných věcí.

Nejraději by si dala pořádnou sprchu a šla si hned lehnout. Na telefonát Pat bylo už poněkud pozdě, i když věděla, že její excentrická kamarádka ráda ponocuje.

Pošlu jí aspoň esemesku, rozhodla se. Než ale stačila vyhrabat mobil, ozvalo se neodbytné vyzvánění telefonu z pevné linky.

„Tomu říkám telepatie,“ usmála se Amy a seběhla na podestu k telefonu. V duchu se připravovala na dlouhý a jistě poněkud nesouvislý hovor.

„Doufám, že jsem vás nezbudil, Amy.“ Maxův hlas se táhl jako sirup a Amy napadlo, že má podle všeho dost upito toho lahodného svařeného vína.

„To přímo ne, ale už je dost pozdě, Maxi.“ Amy měla co dělat, aby udržela společensky uhlazený tón. Na vybavování se s tímhle obstarožním krasavcem neměla náladu ani na Sandřině večírku, a po půlnoci už vůbec ne. „A kde jste vlastně získal moje telefonní číslo domů?“

„Noc je ještě mladá, Amy!“ Max na její otázku neodpověděl. „A tak mě napadlo, jestli byste si se mnou nezašla po tom skvělém večírku na kávu anebo na poslední skleničku. Víím o hospůdce, kde budou mít s určitostí ještě otevřeno, a tak...“

„To je od vás sice moc milé, Maxi, ale já jsem dneska opravdu hodně unavená. Snad příště. Dobrou noc.“ Amy ani nepočkala, až jí odpoví, a práskla sluchátkem.

Seběhla do kuchyně, uvařila si kávu, aby spláchla tu hořkou pachů Sandřina vánočního cukroví a svařeného vína a pak se vydala do koupelny.

Amy se po dlouhé sprše slastně natáhla na široké, pohodlné posteli. Jako pokaždé si i nyní sobecky připustila, že je skvělé, když se o ten příjemný prostor nemusí s nikým dělit.

Měla bych zavolat Pat, uvědomila si vzápětí. Bylo však už pozdě, a tak jí poslala jen utěšlivou esemesku se slibem, že jí zatelefonuje hned ráno.

Znovu se pak uvelebila v posteli, ale spánek se jí vyhýbal, i když se nepřestávala cítit k smrti unavená.

Zahleděla se na strop, jehož temnou plochu přeškrtilo měsíční světlo, které se dovnitř vedralo poloroztaženými závěsy.

„Neměla jsem na ten večírek chodit,“ pronesla polohlasem.

Věděla však, že ta pozdní lítost nepramení z promarněného času ani z pozdního návratu až po půlnoci.

Letošní vánoční party v ní znovu vyvolala otázky, které měla za dávno zodpovězené.

Dodneška se přece domnívala, že je spokojená. Má prosperující firmu. Koupila si pěkný dům. Cestuje a může si dopřát exotickou dovolenou.

A nemusí se o to s nikým dělit.

Jenže právě v tom to spočívalo. Dělení, to přece neznamená, že má člověk o polovinu méně. Je to sdílení a sounáležitost. Okamžik, v němž se já změním v *my*.

Bylo by hezké něco takového prožívat.

Bylo by hezké mít někoho, s kým by stálo za to o vše se dělit. Mít partnera. A rodinu. Děti.

Nemohla si už nalhávat, že je na to všechno pořád ještě čas. Pětatřicet jí už bylo.

Měkké lůžko se jí najednou zdálo až příliš velké. A hlavně prázdné.

Napadají mě opravdu blbé myšlenky, usoudila posléze. Možná to bude tím, že jsem poznala Toma Trevora.

I on je sám.

Temný obdélník stropu začínal blednout a měsíční světlo se kamsi vytratilo. Z nedaleké farmy vyjel první ranní traktor.

Ráno budu vypadat jako po exhumaci, pomyslela si otráveně Amy, a to chci jet do Oxfordu.

Natáhla se pro dálkové ovládání a pustila si televizi.

Ve světě se děly zase hrozné věci, a tak přeprnula program na starý černobílý film. Byla to sice detektivka, ale ten staromilský uspořádaný řád, který ve filmu panoval, byl uklidňující.

Amy se podepřela polštáři a opět se pohodlně uvelebila v posteli.

Nedozvěděla se však, kdo byl pachatelem, protože ve chvíli usnula.